

# DÉI ANER SÄIT

Mat der Zäit kréie Stroossen en anert Gesiicht. Du mierks et, wann s de mol eng Zäitchen net méi duerch eng gaange bass. Da stees d'op eemol virun engem Buttek oder Neibau, deen déi leschte Kéier „mat Sécherheet“ nach net do war.

A wann een op ale Fotoen e puer Joerzéngrer zrëckuetesch kuckt, dann erfieert een, dann hält een et bal net fir méiglech, wéi d'Zäit net nëmme mam Mënsch, mä och mat der Émgéigend ëmspréngt.

't ass nach guer net soulaang hier, datt an dëser Strooss Tramsgleiser louchen, datt op béide Säiten Autoen houlen, an datt d'Leit hir kaafte Wueren direkt an d'Autosmalle droe konnten. A vun den éischten Etagen aus no uewen war et net sou doudeg wéi haut. Och wann an de Butteker no siwen Auer d'Luuchten ausgoungen, d'Strooss war net eidel, et hu Leit an dëser Strooss a matzen an der Stad gewunnt, et huet een nach Kanner gesinn, an wann et däischter gouf, dann hunn hannert den ale Jalousië Luuchte gebrannt.

D'Strooss krut en neit Gesiicht, e Lifting. D'Trammen an d'Autoe si verschwonnen, d'Haiser goufen all opgemiwelt, d'Leit vun den ieweschte Stäck hunn s'ausstierwe gelooss, no ënnen an d'Faubourgen oder op d'Land evakuéiert. Trottoire goufen an der Foussgängerzon keng méi gebraucht, um neie Pawee, op den neie Plättercher stinn nei Bänken, nei Lanteren, modern Skulpturen, souguer e puer Beem a summesch iwver Terrassë bis bal an d'Mëtt.

Am Do, spéitstens no eelef Auer, ass d'Strooss voller Mënschen, mä d'Leit an der Strooss an och an de Butteker schwätze bal kee Lëtzebuergesch méi. Et si jo vill Touristen drënner, déi sech d'Nuese widdert de Buttekfënstere platt drécken, iwverdeems s'an e Kaffiskichelcher bäissen, mä och vill Krawatte-Banker a charbon-schwaarzer Uniform an aus aller Härelänner, déi hei iwver Mëtteg spadséieren, um Wee fir an e Restaurant sinn oder heibaussen en Espresso drénken..

't ass déi rächste Geschäftsstrooss vun där räicher Stad, mä och mat hirem neie Gesiicht huet s'eng aner, eng zweet Säit wéi eng Medail. An der Stross gëtt et nach aner Leit. Déi eng fale mat Sécherheet op, déi aner manner, et kann een se net an een Dëppe geheien, mä eent ass sécher: se sinn de Revers vum Gielchen. Se liewen, wann net am Revers, dann awer um Rand vun der Gesellschaft, an déi se net passen.

Et kann een higoen a soen: Déi Leit gehéieren an d'Stroossebild, dat ass dach an alle grouse Stied an op der ganzer Welt sou. Et kann een souguer stoebleiwen, sech s'ukucken, hinnen nolauschteren, sech souguer richtig fir si begeeschteren:

„Kuck ees déi Südamerikaner dohannen an hire schéine Ponchoen a schwaarzen Hitt a mat hiren Anden-Flütten! A lauschter der ees deenen hir Musek un! *El condor pasa*, sou eppes Schéines, Revolutionäres!“

„Dat si Russen dohannen, mat hiren zwou Harmonikaen. 't ka kee besser sange wéi d'Russen, sou Basstëmme huet keen anert Land opzeweisen. Hir al Lidder, déi russesch Séill!, 't gëtt engem waarm ëm d'Häerz, deene kafen ech en CD of.“

Et gëtt och déi aner Museker a Musikanten an dëser Strooss.

Eng Koppel, Studenten vun iergendenger osteuropäescher Museksschoul, déi hir Geien an Nouteblieder auspaken a matzen an der Strooss klassesch Komponisten op-liewe loosse.

E jonkt Meedchen oder en eeleren Hippie, déi nëmme eng dréche Gitar schrappen a mat hirer Stëmm verzweiwelt versichen, géint d'Hannergrondgeräischer vun der Mënschekludder an der Strooss unzekommen; déi nokucke mussen, wéi déi allermeesch laanscht si ginn an net bemierke wëllen, datt et an der Gitarekëscht oder an der Mutz um Buedem nach net dacks gerabbelt huet. A méi wéi eng Kéier kënnt e Patron oder eng Gerante aus dem Nopeschgeschäft raus a mengt, si oder hie soll sech mat deem Gebläers eng honnert Meter méi wäit verzéien, sous géifen se d'Polizei ruffen.

Et gëtt nach aner an der Strooss. Leit, déi keng Musek maachen, déi net sangen, deenen et och net duerno wier.

Jonk Mamme mat déck agewéckelte Puppelcher um Aarm, déi iech stomm a mat grouse schwaarzen Aen en Ziedel ënnert d'Nues halen, op deem hire wierklechen oder erfongtene Misär geschriwwe steet. „Déi kommen all aus dem Süden oder aus dem Osten!“, heescht et, wann net direkt vun Zigeiner gemonkelt gëtt.

Et gëtt d'Heescheleit. Mënschen, déi einfach do hucken, do leien, op de

Knéie sëtzen, d'Hand ophalen oder engem e Yoghourtbecher entgéintstrecken; an dat net nëmme tëscht Mee a September, mä dacks an de Wanterméint a Schnéi a Reen a Wand.

Bluttjonk Heescherten gëtt et haut, bei deenen een net weess, wat an hirem Liewen, dat jo réischt ugefaangen huet, virkomm ass, a wéini s'um Enn a fir zerguttstert op der Strumm landen. Méi wéi een huet en Hond niewent sech leien, deem seng Deeg och där schéinster keng sinn, an deen de Leit, déi laanscht ginn, méi leed deet, wéi dee „Schmarotzer, dee bestëmmt gutt kéint schaffe goen“.

't ass déi aner Säit vun der Medail; 't ass eppes geschitt an deene leschte Joerzéngrer, bei äis am Land an och an där Strooss. Mir kucken de Revers vun där schéiner, deierer Medail net gären. Mir kucken net gären an de Revers. Mir kucke gären op d'Säit, gi gären op déi aner Säit, wa mer se begéinen, well mer net richtig wëssen, wéi mer äis behuele sollen: Ass deen Aarmut reell oder nëmme gespillt? Gi mer fir domm gehalen? Ginn déi Leit dann net an engem sozialen Netz opgefaangen? Wann net, firwat net? An iwverhaapt, 't ass dach verbueden ze heeschen!

Anersäits a leschten Enns deet et gutt ze wëssen, datt och op der Strooss de Gaalgenhumour net ausstierft. 't si well e puer Joer hier, mä 't ass mer net ausdenke ginn: En dichtege Stadpolitiker, deen engem jonke Lëtzebuergesche Gitarrist a Sänger e puer Mënz an d'Këscht geworf hat, sot voll éierlecher Bewonnerung: „Wat hues du eng schéi Stëmm, mäi Jong!“ D'Äntwert kouw vum ënneschte Pawee: „Du kriss s'awer net!“

Josy Braun







Guy Hoffmann